

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Ladislava Derky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **R. M.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2014, čj. JMK 129945/2014, sp. zn. S-JMK 129945/2014/ODOS/St, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2016, čj. 41 A 8/2015-52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá** v rozsahu bodů I. až III. výroku rozsudku.

II. Bod IV. výroku rozsudku Krajského soudu v Brně **se ruší** a věc se v uvedeném rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 2. 2. 2015 žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav (dále jen „městský úřad“), ze dne 23. 9. 2014. Rozhodnutím městského úřadu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona. Přestupku se dopustil tím, že dne 19. 5. 2014 v 13:10 hod. na km 55 dálnice D2 ve směru jízdy na Bratislavu při řízení motorového vozidla zn. Škoda Superb reg. zn. X jel naměřenou rychlostí 201 km/h, což při možné odchylce měřícího zařízení 3 % odpovídá rychlosti 194 km/h, přičemž nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku je 130 km/h. Za překročení rychlosti minimálně o 64 km/h byla žalobci uložena pokuta 6 500 Kč, náhrada nákladů řízení 1 000 Kč a dále mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Krajský soud žalobu zamítl (bod I. výroku rozsudku), nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení (bod II. výroku), přiznal Ing. V. L.odměnu 1 089 Kč za vypracování odborného vyjádření (bod III. výroku) a uložil žalobci zaplatit České republice na účet krajského soudu 1 089 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku (bod IV. výroku rozsudku). Podle odůvodnění rozsudku žalobce v žalobě namítl, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, když policisté dle žalobce nepostupovali při měření rychlosti vozidla žalobce v souhlasu s návodem k obsluze vozidla. Navíc vozidlo na fotografii nebylo ztotožněno s vozidlem žalobce (není viditelná barva ani registrační značka); ve výroku rozhodnutí městského úřadu nebylo přesně specifikováno místo měření.

[3] Krajský soud se s žalobními námitkami neztotožnil. Již z oznámení přestupku a úředního záznamu, pořízených Policií ČR bylo zřejmé, že v uvedený den a hodinu, která je uvedena ve výroku rozhodnutí městského úřadu, byla měřena rychlost vozidla Škoda Superb reg. zn. X řízeného žalobcem. V oznámení přestupku byl řidič vozidla ztotožněn z předloženého občanského průkazu i řidičského průkazu, bylo tedy jasné, že se jedná o žalobce, přičemž přestupkové jednání je popsáno v oznámení přestupku. Žalobce s tímto oznámením byl seznámen a podepsal je, takže soud neshledává žádnou pochybnost. Žalobci byla naměřena silničním rychloměrem AD 9T rychlost 203 km/hod. Vozidlo Škoda Superb je na fotografii viditelné, a je také viditelné, že vozidlo řídí muž a je viditelný počátek reg. značky X, další část reg. značky viditelná není. Žalobce tyto okolnosti při zastavení policií ani nezpochybňoval, neboť oznámení o přestupku podepsal. Pokud by se nejednalo o žalobce, nedávalo by smysl, proč žalobce toto oznámení podepsal. Nebylo zjištěno, že by ve vozidle s ním jela nějaká další osoba. Kromě toho v průběhu správního řízení před městským úřadem žalobce nic nezpochybňoval, tj. ani okolnost, že by on nebyl řidičem vozidla, jemuž byla v uvedenou dobu měřena rychlost, nebo že by se nejednalo o vozidlo uvedené reg. značky či se jednalo o jiný typ vozidla.

[4] Podle krajského soudu žalobce v žalobě zpochybnil naměřenou rychlost vozidla, uváděl, že policisté nepostupovali v souladu s návodem k obsluze, neboť podle tohoto návodu nemůže být rychlost měřena v zatáčce, což se v tomto konkrétním případě podle žalobce stalo.

[5] Při ústním projednání přestupku dne 2. 9. 2014 na městském úřadu bylo za přítomnosti zmocněnce žalobce provedeno dokazování spisem policie. Zmocněnec žalobce pouze uvedl, že do dne 16. 9. 2014 navrhne doplnit stávající důkazy nebo navrhne nové důkazy v uvedené věci, přičemž k věci samé se nevyjádřil a skutečnosti obsažené v policejním spise nijak nezpochybnil. Do uvedeného dne žalobce nijak nereagoval a

městský úřad poté dne 23. 9. 2014 vydal rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal proti rozhodnutí blanketní odvolání, městský úřad proto dne 21. 10. 2014 vyzval žalobce k doplnění odvolání o náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne doručení usnesení k doplnění odvolání. Usnesení s výzvou k doplnění odvolání převzal zmocněnec žalobce dne 24. 10. 2014. Žalobce na tuto výzvu nereagoval, proto městský úřad dne 13. 11. 2014 zaslal spis žalovanému. Dne 24. 11. 2014 obdržel městský úřad doplnění odvolání, které dne 26. 11. 2014 zaslal žalovanému, jenž je dle podacího razítka obdržel 27. 11. 2014. Žalovaný vydal své rozhodnutí dne 25. 11. 2014. Do dispozice žalovaného se doplnění odvolání dostalo až poté, kdy žalovaný již ve věci rozhodl. Podle názoru krajského soudu se ze strany žalobce jednalo o zdržovací taktiku, aby uběhla prekluzivní lhůta, po jejímž uplynutí by nebylo možno žalobce za přestupkové jednání potrestat.

[6] Žalovaný rozhodl ve věci až po uplynutí stanovené lhůty k doplnění odvolání, tedy postupoval v souladu se zákonem, přezkoumal postup městského úřadu i provedené dokazování. Krajský soud má za to, že bylo rozhodováno na základě zjištěného stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce v místě, kde byla policií měřena rychlost jeho vozidla, jel rychlostí 201km/h, přičemž byla odečtena 3% odchylka, takže nejnižší skutečná naměřená rychlost jízdy žalobce byla 194km/h.

[7] Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že policisté měřili rychlost vozidla v zatáčce, tedy nikoliv v souladu s návodem k obsluze, přičemž tento svůj závěr blíže odůvodnil. Mj. poukázal i na to, že žalobce toto tvrzení vznesl poprvé v doplnění odvolání po stanovené lhůtě. Krajský soud se ztotožnil se stanoviskem žalovaného, že při měření rychlosti silničním rychloměrem AD 9T bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze. Toto stanovisko bylo navíc podpořeno i odborným vyjádřením, které na žádost soudu vypracoval Ing. V. L., metrolog z oboru silničních rychloměrů Autorizovaného metrologického střediska K22 Kunovice. Z odborného vyjádření Ing. L. vyplynulo, že vozidlo na snímku je v pozici odpovídající použití (ustanovení) rychloměru dle návodu k obsluze. Na dodaném záznamu nejsou žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že rychloměr nebyl použit v souladu s návodem k obsluze. Na snímku nic nesvědčí tomu, že by měření bylo prováděno v zatáčce, toto však musí vědět (a zaručuje) obsluha radaru, která byla na místě a radar ustavovala a místo měření vybírala.

[8] Krajský soud neshledal důvodnou ani další žalobní námitku, a to nepřesnou specifikaci místa měření rychlosti vozidla. Ve výroku rozhodnutí městského úřadu je uvedeno místo spáchání přestupku „v km 55 dálnice D2 ve směru jízdy na obec Bratislava“. Soud má za to, že místo měření je řádně specifikováno jako místo spáchání přestupku, přičemž neví, jak by mělo být specifikováno konkrétněji (neuvádí to ani žalobce).

[9] Vzhledem k nedůvodnosti námitek žalobce soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Státu vznikly náklady ve výši 1 089 Kč, představující odměnu za odborné vyjádření vypracované na žádost soudu Ing. L.. S ohledem na § 60 odst. 4 s. ř. s. krajský soud zavázal žalobce zaplatit uvedenou částku státu.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Svou stížnost odůvodnil tím, že je neprůkazná fotografie vozidla, podle stěžovatele je pravděpodobné, že s ohledem na značnou vzdálenost mezi místem měření a likvidačním stanovištěm došlo k záměně vozidel. Stěžovatel svým podpisem pouze osvědčil, že byl seznámen s oznámením; trvá i nadále na své námitce měření v rozporu s návodem k obsluze, a to z důvodu měření v zatáčce. Stěžovatel dále nesouhlasí s odborným vyjádřením Ing. L., přičemž tento svůj názor blíže odůvodnil. Místo měření považuje za nedostatečně určené, a proto nemůže ani stěžovatel předložit důkaz, že v měřeném místě byla zatáčka.

[11] Stěžovateli není zřejmé, od čeho se odvíjí sazba odměny 1 089 Kč. Není jasné, zda tato má být vyplacena Ing. L. nebo obchodní společnosti RAMET, a. s. Není ani zřejmé, proč má stěžovatel hradit náklady řízení, které vznikly dokazováním, s jehož prováděním výslovně nesouhlasil.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku a svého rozhodnutí s tím, že nepožaduje náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vázán důvody kasační stížnosti (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.) se Nejvyšší správní soud zabýval výlučně právním posouzením kasačních námitek.

[16] V prvé řadě Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud správně popsal okolnosti týkající se prodlení stěžovatele se zasláním jeho doplnění odvolání a že za této situace žalovaný nemohl při svém rozhodování vzít v úvahu skutková tvrzení stěžovatele obsažená v tomto doplnění. Žalovaný postupoval procesně zcela správně, když rozhodl meritorně na základě blanketního odvolání. Nelze připustit procesní situaci, že by v případě blanketního odvolání nemohl žalovaný rozhodnout o takovém odvolání a byl by závislý se svým rozhodnutím na tom, zda vůbec bude odvolání doplněno. Tím by bylo

pokračování

řízení o přestupku zcela paralyzováno a nebylo by možné o přestupku rozhodnout ve stanovené prekluzivní lhůtě. Je zcela zřejmé, že nelze vázat možnost přezkumu odvolání odvolacím správním orgánem na úkon účastníka správního řízení.

[17] Jinými slovy, vzhledem k tomu, že žalovaný nemohl přihlédnout k tvrzením stěžovatele obsaženým v uvedeném doplnění odvolání, byla tato tvrzení i pro krajský soud novými, dosud nevznesenými tvrzeními, poprvé uvedenými až v žalobě. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval tím, zda jsou v této věci přípustná nová skutková tvrzení ve věci samé, vznesená až v žalobě (III. A.). Dále posoudil námitky vznesené stěžovatelem v kasační stížnosti proti povinnosti hradit státu náklady řízení, uložené mu v bodu IV. výroku rozsudku (III. B.).

III. A. *Nová skutková tvrzení*

[18] Stěžovatel uvedl poprvé až ve správní žalobě určitá skutková tvrzení, týkající se situace v době spáchaného přestupku. Jedná se o tato tvrzení:

a) Je sporná naměřená rychlost vozidla, protože policisté měřili rychlost zařízením AD9T stojanového typu v rozporu s návodem k obsluze v zatáčce.
b) Vozidlo na fotografii nebylo ztotožněno s vozidlem řízeným žalobcem. Na fotografii je viditelné jen vozidlo zn. Škoda, není viditelná barva (fotografie je černobílá) a registrační značka není čitelná.
c) Ve výroku rozhodnutí městského úřadu nebylo přesně specifikováno místo měření, určení „D2, km 55, ve směru jízdy na obec Bratislava“ není dostatečné.

[19] Nejvyšší správní soud poukazuje na § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého „[k] *novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“

[20] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s.: „*Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“

[21] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by v oblasti správního trestání byla nová skutková tvrzení uvedena až v odvolacím řízení u správního orgánu, byla by přípustná i přes právní úpravu obsaženou v § 82 odst. 4 správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115) a v zákoně o přestupcích č. 200/1990 Sb., účinném v době spáchání přestupku. V novém přestupkovém zákonu č. 250/2016 Sb. je tato přípustnost výslovně uvedena v § 97 odst. 1.

[22] K otázce nových skutečností v oblasti přestupků, které jsou poprvé tvrzeny až v řízení u krajského soudu, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3577/2017 uvedl, že „*je plně v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání v řízení před krajským soudem použil i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový*

a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které dříve neuplatnil v řízení o přestupku před správními orgány. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné". K zodpovězení otázky, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení a návrhy nových důkazů přípustné, rozšířený senát uvedl, že „[v] *rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu*".

[23] Nejvyšší správní soud k uvedeným závěrům uvádí, že nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet" za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií" a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku.

[24] Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací". Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že oba správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav věci. Městský úřad vycházel při rozhodnutí z *Oznámení přestupku* ze dne 19. 5. 2014, *Oznámení přestupku* z místa kontroly ze dne 19. 5. 2014 podepsaného stěžovatelem, *Záznamu o přestupku* obsahujícího fotografii změřeného vozidla řízeného stěžovatelem a údaj o naměřené rychlosti, místu (GPS souřadnice, číslo silnice), datu a čase měření, registrační značku měřeného vozidla, jeho typ, *Úředního záznamu* Policie ČR z 19. 5. 2014, *Výpisu z evidenční karty řidiče* vyhotoveného ke dni 14. 8. 2014; dále platného *Ověřovacího listu* silničního radarového rychloměru AD9T. Zástupce stěžovatele se dostavil k jednání dne 2. 9. 2014, k věci se nevyjádřil a uvedl, že do 16. 9. 2014 se k přestupku vyjádří a navrhne důkazy. To se nestalo a poté dne 23. 9. 2014 městský úřad vydal rozhodnutí o přestupku, které bylo stěžovateli doručeno prostřednictvím jeho zástupce. Stěžovatel podal u městského úřadu včas blanketní odvolání, které však, jak je výše uvedeno, nedoplnil a žalovaný rozhodl ve věci samé o jeho odvolání. Jak je zřejmé z § 82 odst. 2 správního řádu, podání blanketního odvolání neznemožňuje odvolacímu správnímu orgánu rozhodnout ve věci samé (ze zákona platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí) a odvolací správní orgán je

dle § 89 odst. 2 správního řádu povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a prvostupňového řízení s právními předpisy.

[26] Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány neměly důvod k pochybnostem o správnosti provedeného změření rychlosti vozidla, a uvedený záznam o změření rychlosti společně s ostatními doklady byly dostatečné k prokázání skutečnosti, že se stěžovatel jako řidič měřeného vozidla dopustil přestupku spočívajícího ve zmíněném překročení rychlostního limitu. Na byť jen černobílé fotografii tvořící součást záznamu o přestupku je zřetelný typ vozidla Škoda Superb, začátek registrační značky X, jakož i jediná osoba ve vozidle; sám žalobce bez námitek podepsal oznámení o přestupku z místa kontroly a ve správním řízení též ničím nezpochybnil vznesené obvinění. V dané věci se uplatní závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 217/2015-47, podle kterého „[j]*estliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení…*“

[27] Vzhledem k uvedeným závěrům a s ohledem na perfektnost zjištění skutkového stavu správním orgánem byly v řízení u krajského soudu nepřípustná nová tvrzení stěžovatel uvedená výše v odstavci [18], a proto byly nadbytečné i stěžovatelovy návrhy důkazů k těmto novým skutkovým tvrzením.

III. B. *Náhrada nákladů řízení uložená stěžovatelovi v bodu IV. výroku rozsudku*

[28] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. „[k]*asační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.*“ Jak je zřejmé z citovaného ustanovení, tato právní úprava činí nepřípustnou kasační stížnost, která je podána výlučně (jen) proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, nikoliv však v případě, je-li kasační stížnost podána ve věci samé a zároveň je napaden kasační námitkou i výrok rozsudku o náhradě nákladů řízení. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval, s ohledem na její přípustnost, i částí kasační stížností směřující proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení obsaženém v bodu IV. výroku rozsudku.

[29] V uvedeném bodu IV. výroku rozsudku bylo stěžovatelovi uloženo dle § 60 odst. 4 s. ř. s. zaplatit náhradu nákladů řízení 1 089 Kč, což byla částka, kterou krajský soud zaplatil Ing. V. L. za vypracování odborného vyjádření. Podle uvedeného ustanovení „[s]*tát má proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků.*“ Nejvyšší správní soud dodává, že byť v tomto ustanovení není uvedeno, že se musí jednat o důvodně vynaložené náklady, jako je tomu v odst. 1 uvedeného ustanovení, nepochybně ani stát nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud tyto nebyly vynaloženy účelně. Kromě toho v souladu s § 64 s. ř. s. a § 127 odst. 1 o. s. ř. soud si vyžádá odborné vyjádření, závisí-li jeho rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí.

[30] V uvedené věci v řízení u krajského soudu nebyla přípustná nová námitka žalobce, že měření rychlosti je zkreslené z důvodu jeho údajného provedení v zatáčce dálnice, nebylo proto potřebné provádět k tomuto tvrzení jakékoliv dokazování, a to ani formou odborného vyjádření. Je správné též tvrzení stěžovatele, že z jeho strany nebyl učiněn návrh na provedení dokazování zadáním odborného vyjádření či dokonce znaleckého posudku.

[31] Vzhledem k neúčelnosti těchto nákladů spočívajících v odměně za vypracování odborného vyjádření stát nemůže tyto náklady přenést na neúspěšného účastníka a je důvodná námitka stěžovatele směřující proti jemu uložené platební povinnosti v bodu IV. výroku rozsudku.

[32] V části kasační stížnosti směřující proti rozhodnutí ve věci samé není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesprávné právní posouzení krajského soudu. Kasační stížnost směřující proti bodu IV. výroku rozsudku je tedy dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost proti výroku ve věci samé jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. Vzhledem k důvodnosti kasační stížnosti v části proti bodu IV. výroku rozsudku Nejvyšší správní soud tento výrok v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s tímto závěrem rozhodne, že se státu nepřiznává náhrada nákladů řízení. Nejvyšší správní soud dodává, že toto rozhodnutí je potřebné vydat. Nelze se spokojit s úvahou, že již není takového rozhodnutí třeba, když není nikomu ukládána povinnost uhradit náklady řízení vzniklé státu. Musí být postaveno najisto, že se nejedná o procesní opomenutí, nýbrž o rozhodnutí soudu, že v tomto případě nebude přenesena uvedená povinnost na neúspěšného účastníka řízení.

[34] V dané věci nebylo zrušeno celé rozhodnutí krajského soudu, nýbrž jen část rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Ve věci samé měl plný úspěch žalovaný. Nejvyšší správní soud proto neaplikoval § 110 odst. 3 s. ř. s. a rozhodl sám o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, a to podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalovaný se této náhrady výslovně vzdal. Nebyl ani prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2018

pokračování

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu